

Domáca pobožnosť na 2. slávnosť veľkonočnú (13. apríl 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 128

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:
Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Čítanie starozmluvného textu (Ž 16, 1 - 11)

Slovo Božie Starej zmluvy napísané je v Žalme 16, vo veršoch 1-11: ...

5. Pieseň ES 129

6. Čítanie evanjelia (J 20, 11 – 18)

Dnešné slávnostné evanjelium napísané je v evanjeliu podľa Jána v kapitole 20, 11 – 18: ...

7. Pieseň ES 125

8. Zamyslenie nad Božím slovom (Ez 37, 1 - 14)

S úctou voči Božiemu slovu vypočujme si slová Písma, ktoré sú zapísané v knihe proroka Ezechiela v kapitole 37, vo veršoch 1 – 14: ...

Milí bratia a sestry!

Veľkonočné sviatky sú paradoxnými sviatkami. Sú to sviatky, hovoriace o smrti a predsa vyzývajúce k radosti. Možno si to ani neuvedomujeme, pretože vzkriesenie Pána Ježiša Krista je tá radostná udalosť, na ktorú sme upriamení, no tá prichádza až po niečom inom – po smrti. Pán Ježiš najprv trpel, zomrel, pochovali Ho. Najprv tu bola smrť, až potom mohlo prísť vzkriesenie. Veľká noc je teda v prvom rade o smrti. Smrť je jej základným východiskom, stavom, ktorý je reálny. Až potom Hospodin tento stav mení, smrť premáha, hrob otvára a život víťazí. Ak by sme teda chceli zhrnúť posolstvo veľkonočných sviatkov, dalo by sa povedať, že sú to sviatky o smrti a o tom, ako s ňou Boh dokáže naložiť.

Paradoxom Veľkej Noci je aj to, že je ľuďmi oveľa menej oslavovaná ako napríklad Vianoce. Možno preto, že malé bezbranné dieťa chudobných rodičov dojíma svet viac ako muž, trpiaci na križi, aj keď tento vstáva z hrobu. Buď je správa o Jeho zmŕtvychvstaní príliš neveriteľná, alebo ľudia tému smrti vytesňujú a nechcú sa ňou zaoberať. Priveľmi im totiž pripomína ich vlastnú smrteľnosť a to nie je príjemné, hlavne v dnešnej dobe, ktorá nás volá užívať život.

A predsa smrť je realitou nášho života. Náš život raz skončí a naše telo sa premení na prach. Ostanú z nás iba kosti, ktoré budú nápadne zapadať do obrazu z Ezechielovho videnia. Prorok sa ocitol v údolí suchých kostí, kde bolo vidno, že kosti sú už veľmi staré, navyše sú rozhádzané bez ladu a skladu, čo svedčí o tom, že mŕtvych tu nikto riadne nepochoval. Pre veriaceho Žida takýto posmrtný stav znamenal nemožnosť pripojiť sa k predošlým generáciám vo večnosti, nemožnosť večného života. Obraz z Ezechielovho videnia je teda obraz absolútnej deštrukcie a stavu beznádeje, do ktorého sa človek v zajatí deštruktívnej moci smrti môže dostať.

Nie je to však len smrť, ktorá nás vedie do stavu fyzickej beznádeje. Už za života môžeme prežívať podobné stavy, napríklad, keď sa nás zmocní zlá choroba, naše telo chradne, slabne a my nevidíme nádej zlepšenia. Niektorí podliehajú depresii pod ťarchou pribúdajúcich rokov, niektorí zasa trpia svojim trvalým telesným postihnutím. Skrátka, život nám prináša mnoho situácií, kedy nás oslabí či ochromí na tele a hoci my ešte dýchame a naše srdce tlčie, máme pocit, že sme ako tie suché kosti, ležiaci bez úžitku a sily kdesi na dne suchého údolia, kde nás už nič dobré nečaká.

A predsa to neznamená koniec. Ten depresívny obraz údolia suchých kostí nám Ezechiel rozpráva preto, aby ukázal moc Hospodina. Ten sa pýta Ezechiela: „Môžu tieto kosti ožiť“? Človek dnešnej doby by možno odpovedal: „V žiadnom prípade“. Ale Ezechiel hovorí: „Ty to vieš“. Tým vyznáva, že veci nie sú také, ako sa človeku javia a človek nemôže sám vyriešiť súd, dokonca ani nad suchými kosťami. Hospodin sám vie a Hospodin sám môže. V Jeho rukách je poznanie i moc ku skutku. A On aj koná. Najprv vyzýva proroka vysloviť neuveriteľné proroctvo o tom, že tieto kosti ožijú a potom sa toto proroctvo naplní a kosti ožívajú. Tak Hospodin vstupuje do fyzického sveta, do fyzikálnych zákonitostí, do sveta biológie a prírodných zákonov, aby uplatnil svoju vôľu, ktorá sa deje a kosti sú zrazu obložené mäsom i šľachami a potiahnuté kožou.

My sme v pôste počuli podobne neuveriteľné proroctvo o tom, ako Syna človeka zbičujú, zabijú, ale na tretí deň vstane z mŕtvych. Znie to rovnako nereálne, ako správa o tom, že by suché kosti ožili. A predsa sa to stalo. Syn človeka zomrel na kríži, bol pochovaný no na tretí deň vstal. To je pre nás bytostne dôležité, pretože smrť sa týka každého z nás a posolstvo Veľkej Noci nám chce priniesť radostný prísľub víťazstva nad smrťou a tým aj nad našou neutešenou telesnou situáciou, či už ide o našu smrteľnosť, alebo o stav nášho tela.

Ezechiel mal rovnakú úlohu. Mal priniesť potešujúcu zvesť Izraelcom, ktorí boli v tom čase v babylonskom zajatí. Ocitli sa ďaleko od domoviny, uprostred cudzieho sveta, kultúry a náboženstva, bez nádeje návratu. Obraz o suchých kostiach je vlastne obrazom ľudu, ktorý hynie v zajatí v cudzine.

Hospodin sám vysvetľuje Ezechielovi význam obrazu. Vysvetľuje, že Izrael hynie v zajatí, no Hospodin ho vráti do jeho krajiny. V prípade Ezechiela tak nejde ani o fyzické vzkriesenie mŕtvych ľudí ako skôr o prinavrátenie ľudu v beznádeji do domoviny a k pôvodnému životu. Tiež je to ale skutok oživenia, skutok, ktorý bez mimoriadneho Hospodinovho zásahu sa nezdá možný. Veď Izraelci nevideli žiadnu možnosť záchranu a návratu bez Hospodina. Až na Jeho mocný zásah sa to udeje a ako vieme, Izrael sa vráti domov.

Tak aj slová o vzkriesení nemusia byť vždy len o vzkriesení tela. Ezechiel hovorí o tom, ako kosti naozaj nabrali mäso, šľachy i kožu, no nebolo v nich ducha. Ten chýbal a bez neho nebolo života. Poznáme to. Veď aj my neraz o niekom povieme, že je ako bez duše. Hýbe sa, no jeho životu akoby čosi chýbalo. Dnes tak žije veľmi veľa ľudí. Žijú, hýbu sa, pracujú, honobia majetok, budujú kariéru, no akoby im stále niečo chýbalo. Je to duch skutočného života v pokoji a radosti. Duch, ktorý dáva životu zmysel a ktorý spôsobuje, že človek má zo života aj nejakú radosť.

Aj tohto ducha dáva Hospodin. On dáva zmysel veciam, dejom i životu. On určuje beh dejín a on dáva ducha i do našich dní. Ezechiel na Hospodinovu výzvu prorokuje o duchovi a predpovedá jeho príchod. A je to Boží Duch, ktorý dáva život človeku, spoločenstvu i cirkvi.

Veľká Noc je teda nielen radostnou správou o vzkriesení Pána Ježiša Krista, ale je aj proroctvom, ktoré hovorí, že aj my budeme vzkriesení. Nielen z tej fyzickej smrti, ale aj z našej letargie, biedy, slabosti, beznádeje, pesimizmu či depresie. Hospodin ukázal v údolí suchých kostí, že kriesi k životu kosti a dáva ducha života. Potvrdil pri Ježišovi Kristovi, že má moc nad všetkým. A tak sa k Nemu upínajme a prosme Ho o ten nový život, nie len s ohľadom na večnosť, ale aj s ohľadom na náš terajší život. Kiež ho – obživení Hospodinom na tele i duchu – žijeme novým, lepším, krajším spôsobom. Amen.

Pomodlime sa:

Milostivý Bože, Ty, ktorý kriesiš telo a dávaš Ducha, k tebe voláme dnes s nádejou a vierou: zmiluj sa nad nami a obživ nás v našom živote. Daj život nášmu telu a radosť našej duši. Prebuď nás z našej častej ľahostajnosti, pasivity, malomyseľnosti či beznádeje a naplň radostným očakávaním Tvojich zaslúbení a spasenia, ktorého sa nám dostane pre zásluhu Tvojho Syna Ježiša Krista. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:

Otče náš, ktorý si v nebesiach...

9. *Pieseň ES 130*

10. *Záverečné požehnanie*

Prijmite požehnanie:

Vzrastajte v milosti a známosti nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Jemu sláva aj teraz aj naveky!